

ZVON

ZÁŘÍ/SEPTEMBER
2017

časopis krajaňské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Ostatky sv. Mikuláše se od roku 1087 uchovávají v italském městě Bari. Po dohodě papeže Františka a patriarchy Kirilla se tyto ostatky poprvé zapůjčily. Věřící z celého Ruska mohli uctívat ostatky světce od 21. května do 28. července v Moskvě a v Petrohradu. Sv. Mikuláš, divotvůrce je jeden z nejvíce uctívaných světců v pravoslavném Rusku.

Kresťanská spiritualita a mníšske hnutie

Oratoriáni svätého Filipa Neriho

MV

Zakladateľ oratoriánov svätý Filip Neri sa narodil v roku 1515 ako šľachtic vo Florencii. Dostal kvalitné vzdelanie a pôvodne plánoval pokračovať v obchodných aktivitách svojej rodiny. Po osobnom obrátení ešte ako mladý muž však nasledoval svoje srdce, presťahoval sa do Ríma a začal sa venovať chudobným, chorým a ľuďom na okraji spoločnosti. Neskôr začal aj so spoločníkmi pomáhať aj chudobným pútnikom, ktorí vo veľkom prichádzali do Ríma. Takmer 20 rokov pôsobil v Ríme ako laik a venoval sa apoštolátu a charitatívnej práci. V roku 1551 prijal kňazskú vysviacku a začal pôsobiť aj s niekoľkými spoločníkmi v nemocničnom kostole San Girolamo della Carità, kde začali s praxou oratória.

Oratórium bola miestnosť kde Filip a jeho druhovia organizovali večerné stretnutia pri modlitbe, čítaní Svätého Písma, duchovnej hudbe a prednáškach. Dnes by sme si pod tým mohli predstaviť niečo na spôsob “stretiek”, čiže spoločenstiev, ktoré dnes fungujú aj u nás takmer pri každej väčšej farnosti (najmä tie mládežnícke). V 16. storočí bol ale tento formát apoštolátu úplná novinka a svätý Filip uvádzal do života čoraz viac kreatívnych nápadov ako vyjsť v ústrety zaneprázdnenému mestskému človeku na jeho duchovnej ceste. Okrem tradičných foriem ako spovede a duchovného vedenia to boli napríklad putovné kázne a prednášky na rôzne témy v rozdielnych kostoloch v Ríme.

Veľmi dôležitou charakterovou črtou Filipa bol jeho zmysel pre humor a takt, ktorým dokázal osloviť a zapáliť pre Krista a jeho Cirkev mnoho ľudí, vrátane klerikov (teda zasvätené osoby – kňazi, biskupi a rehoľníci). Možno by sa dalo povedať, že Filip a jeho hnutie boli v mnohom akousi Božou odpoveďou na kritiku protestantských reformátorov (často oprávnenú) ohľadom morálneho úpadku rímskeho duchovenstva. Filip nemal v úmysle zakladať rehoľu, jeho hnutie malo formu akéhosi mestského apoštolátu, ktorý poznáme aj dnes z bežného farského života. Okolnosti si však vyžadovali aby spôsob života akým Filip a jeho spoločníci žili bol nejakým spôsobom formalizovaný. Z tohto dôvodu založil v roku 1575 Kongregáciu Oratória ako spoločnosť apoštolského života.

Nejedná sa teda o rehoľný rád, oratoriáni sú kňazi a laici, ktorí žijú v spoločenstve ale neskladajú žiadne sľuby ako je to pri rehoľníkoch. Každý člen si takisto hradí zo svojho náklady na živobytie a môže komunitu kedykoľvek opustiť, keďže nie je viazaný sľubmi. Tento, na tú dobu netradičný spôsob života však zodpovedá povahe služby, ktorej sa oratoriáni venujú. Oratóriá sú na sebe nezávislé a venujú sa rôznym činnostiam, napríklad správe farností a škôl, pričom rozvíjajú duchovné dedičstvo svätého Filipa.

Svätý Filip bol dôvtipný ale aj vtipný človek a jeho

spiritualita a metódy sú dodnes veľmi aktuálne hlavne pre moderného človeka zavaleného každodennými povinnosťami. Spoločenstvo, priateľstvo, krátke a jednoduché modlitby vnímané ako osobný rozhovor s Pánom, čítanie Božieho Slova, pravidelná sebareflexia v rámci duchovného vedenia a spovede sú časovo nenáročné aktivity, ktoré nás môžu posúvať v duchovnom živote výrazne dopredu. Na to je ale samozrejme potrebné aby sme svoju vieru brali vážne a záležalo nám aj na osobnostnom raste. Ak Bohu dáme priestor v našom živote, tak budeme napredovať nielen ako kresťania ale aj ako ľudia. A dá sa to aj keď sme zavalení všednými povinnosťami, dokonca práve vtedy. Nežiada si to ani veľa času ani námahy, niekedy stačí len trochu dobrej vôle a snahy. Na záver ešte dodám, že najväčšia slovenská komunita oratoriánov je práve tu v New Yorku, ale formujú sa komunity aj v Bratislave a v Mikulove v Českej republike.

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

Ostravák se vrátí z dovolené v Tatrách a říká:

“Představte si, že v těch Tatrách mají vzduch, co není vidět.”

ŘEKNI MI, CO čteš, a já Ti řeknu, kdo jsi. My můžeme dnes dodat: řekni mi kterou televizní stanici sleduješ, které zprávy z internetu čteš, a já Ti řeknu, ke kterým hodnotám se přikláníš.

V dnešním rozděleném světě se však člověk jen těžko orientuje ve změní různorodých zpráv. Také je dnes v módě komentovat jednotlivé události krátkými komentáři na Twitteru. Tam se mi zdá, že mají navrch lidé, kteří umí vyjádřit a komentovat problém několika slovy. Problém je však mnohdy daleko složitější. Jak jednodušší to bylo žít před padesáti lety. Dnes jsem však četl sv. Augustina a on říká: *Zapomněli jsme na kruté doby hladu a válek? Je o tom přece psáno proto, abychom ani teď v přítomné době nereptali proti Bohu. Jakéže to tedy byly časy? Což se všichni, když o nich slyšíme nebo čteme, nechvějeme hrůzou? Měli bychom tedy za naši dobu spíše děkovat, než na ni reptat.*

Podobnou situaci můžeme také pozorovat v naší církvi. Spousta lidí tíhne k tomu, co bylo kdysi, ale neuvědomují si, že církev je na cestě k Bohu. Chtěli by mít všechno jasné, snad jako farizeové v evangeliích, kteří se ptali Ježíše, co mají dělat. To, co bylo dobré a prospěšné v minulosti, je dnes už nedostačující. Proto děkujeme Bohu za Druhý vatikánský koncil, za jeho reformu, která je ještě pořád uváděná v život. Děkujeme Bohu za papeže Františka, který ukazuje nové směry, kterými se uskutečňuje Boží spása ve světě. Děkujeme Bohu za nová hnutí v církvi, které ji velmi obohacují.

*Přeji Vám hezké čtení,
Fr. Antonín*

Mše svatá ve Washingtonu, D.C.

ke cti svatého Václava - patrona české země

24. září 2017 bude mše svatá v Národní svatyni

Immaculate Conception v české kapli

Panny Marie Hostýnské.

začátek v 12.15pm

Všichni jsou srdečně zváni

My homily on racism: 'Dear Lord, make us instruments of your peace'

DEACON GREG KANDRA

Aug 13, 2017

Last night, I discovered a timely essay by Father Brian Massingale, a Jesuit theologian at Fordham.

He wrote about the life of 21-year-old Dylann Roof. Many of you remember the name. Two years ago, Roof went into the basement of a Methodist church in Charleston, South Carolina, where he pulled out a handgun and opened fire. He killed nine people as they said prayers, sang hymns and studied the Bible.

Dylann Roof was white. Every one of the victims was black. It was a crime that shocked and sickened the world. Roof later confessed that his motive was very simple: he hoped to ignite a race war. Dylann Roof was a racist.

It's tempting to think of people like Dylann Roof as godless or faithless, believing in nothing but the hatred in their hearts. But that wasn't the case. Father Massingale pointed out a disturbing detail from Roof's journal. Amid all the pages filled with rants about his resentment toward black people, and images of the Confederate flag, was a drawing, sketched in pencil, of an instantly recognizable figure.

It was a drawing of Jesus.

It was later revealed that Dylann Roof was a baptized Christian, a Lutheran who knew his catechism and went to church on Sundays. His father, in fact, went to church twice a week and was active in his parish. The irony was inescapable—but maybe not surprising. Father Massingale noted that racism—what has been called “America's original sin”—just isn't something you hear about much in church.

Given the events of the last 24 hours, I think it is time for that to change. The psalm we heard a moment ago speaks of a kind of paradise: “Kindness and truth shall meet; justice and peace shall kiss.”

Tragically, we are so far from that paradise. Our broken, bloodied, battered world cries out for justice and peace.

The question this morning: How can we make it happen? What can we do? Well, a good place to begin is with understanding that what the world witnessed yesterday in Charlottesville, Virginia was not only abhorrent. It was not only tragic.

It was evil.

If you've never heard this from a pulpit before, you're going to hear it now. Let this be engraved on our hearts: racism of all kinds—white against black, black against white, any one expressing hatred for another because of the color of his skin— is evil.

In Catholic teaching, racism is considered an intrinsic evil—on a par with abortion, assisted suicide and torture.

In moral theology, this means it can never be justified. It is always, under every circumstance, evil.

And the events of yesterday serve to remind us, with even more urgency:

We need to stand up to this evil and bring it to an end.

This goes beyond politics. As many people mentioned last night on social media: there are no two sides to this issue. There is only one side. We can only stand against it.

As a church, we have been very effective at mobilizing people to pray for an end to one of the great scourges of our time, abortion. We have marched, we have picketed, we have rallied and prayed and campaigned. We have made it the defining life issue of our time.

Well, consider this another life issue. Racism is inherently anti-life. It mocks the creator. It defiles his creation. And it inflicts more wounds on the Body of Christ.

We need to bring the same kind of energy and zeal that we used to battle abortion—in politics, in prayer, in personal reflection and personal courage—to battle racism.

To begin with, that means zero tolerance.

It means having zero tolerance for racist slurs or racist taunts or jokes.

It means making our leaders in government and politics accountable. It means pushing them to disavow support from white nationalists and white supremacists and hate groups of all kinds and all colors.

It means creating a culture of life in which we strive, above all, to give dignity to all life, at all times, in all circumstances.

As St. John Paul put it: “To oppose racism we must recognize in every man and woman a brother or sister with whom we walk in solidarity and peace.” It means teaching our children something all of us should know in our hearts: that we are all made in God’s image, whether black or brown or white or yellow.

Ultimately, it means working for a world where “kindness and truth shall meet, where justice and peace shall kiss.”

In 1979—38 years ago—the U.S. bishops released a prophetic letter,

“Brothers and Sisters to Us.”

“Racism,” they wrote “is not merely one sin among many; it is a radical evil that divides the human family and denies the new creation of a redeemed world. To struggle against it demands an equally radical transformation, in our own minds and hearts as well as in the structure of our society.”

They added: “In order to find the strength to overcome the evil of racism, we must look to Christ. In Christ Jesus ‘there does not exist among you Jew or Greek, slave or freedom, male or female. All are one in Christ Jesus.’ As Pope John Paul II has said so clearly, ‘Our spirit is set in one direction, the only direction for our intellect, will and heart is — toward Christ our Redeemer.’”

Remember this: We must look to Christ.

Like Peter in today’s gospel— frightened by the wind and the waves, sinking in a stormy sea—we look to Christ. We cry out to him for help. In our turmoil, we look in desperation and hope to the Prince of Peace. A prayer attributed to that great deacon St. Francis of Assisi pleads to God to make us “instruments of his peace.”

It asks God to help us sow love where there is hatred...pardon where there is injury...and hope where there is despair.

It is a prayer in which we ask nothing less than to become, in fact, like Christ. During this troubled time, no intention could be more important, no work more sacred.

As we prepare to receive Christ in the Eucharist, then, let us pray, as a popular hymn puts it, to “become what we receive.”

Let us begin the great work, person by person, heart by heart, to heal this broken, brutalized, bloodied world. The work begins here and now.

My brothers and sisters, pray for Charlottesville.

Pray for its victims.

And: pray for our country.

Dear Lord, make us instruments of peace.

V pondelok 10. júla 2017 sa v kapitulári benediktínskeho kláštora Premenenia Pána v Sampore konala obliečka **Jána Dolného** do mníšskeho habitu. Tento obrad predstavuje symbolický vstup do mníšskeho spoločenstva a zároveň začiatok kánonického noviciátu — ročného obdobia intenzívnej formácie nového brata.

Ján Dolný má 36 rokov, je rodákom z Bratislavy, ale väčšinu života strávil v Budimíre pri Košiciach. Po štúdiách teológie v Košiciach a vo **Washington, D.C.**, bol v roku 2008 vysvätený za kňaza Košickej arcidiecézy. Minulý rok obhájil doktorát z teológie na **Americkej katolíckej univerzite vo Washington**. Podľa svojich slov sa v ňom povolanie k mníšskemu životu začalo prejavovať už za bohosloveckých čias a postupne dozrelo v osobné rozhodnutie vstúpiť do benediktínskeho spoločenstva v Sampore.

Obrad obliečky novica sa tradične koná v kruhu mníchov s vylúčením verejnosti. Podobne ako v iných kláštoroch sa i v Sampore tento obrad slávil v kapitulári — miestnosti, kde sa konajú spoločné porady a stretnutia celého spoločenstva. Na začiatku obradu sa po privedení kandidáta do kapitulára pýta predstavený kláštora: „Čo žiadaš?“ a ten odpovedá: „Milosrdenstvo Božie a prijatie do vášho bratského spoločenstva.“ Nasleduje liturgia slova po ktorej kandidát prejaví svoju vôľu stať sa mníchom. Vtedy predstavený prijíma kandidáta do spoločenstva, umýva mu nohy na znak služby a spolu so všetkými bratmi mu udelí znak pokoja. Nakoniec oblečie novoprijatého novica do mníšskeho habitu, odovzdá mu Regulu sv. Benedikta a udelí požehnanie.

Benediktínsky kláštor Premenenia Pána v Sampore je konventuálnym priorátom, patriacim do Benediktínskej kongregácie Zvestovania. Od posviacky kláštora v roku 2010 je prvým mníšskym kláštorom na území Slovenska po násilnom prerušení benediktínskej tradície komunistickou diktatúrou. V roku 2012 bol kláštor povýšený na konventuálny priorát, čím sa stal kláštorom sui iuris, nezávislým od authority miestneho biskupa. Mníšske spoločenstvo v Sampore má v súčasnosti 12 členov, z toho 10 mníchov s večnými sľubmi. Pri tejto príležitosti prosíme všetkých našich priaznivcov o modlitby za nášho novica i za nové mníšske povolania.

Blahopřejeme:

Za celou komunitu v Astorii blahopřeji **Michalovi Krškovi** k přijetí prvního svatého přijímání při mši svaté v neděli 20. srpna.

Michale, tato mše svatá byla pro Tebe první, kdy jsi mohl prožít tajemství, ve kterém se nám Ježíš Kristus dává za pokrm pod způsobou chleba a vína. Ať Tě tento duchovní pokrm posiluje do konce života a jednou ať se setkáš s Ježíšem tváří v tvář. *Fr. Antonín*

Blahopřejeme šťastným rodičům Márii a Martinovi k narození prvního dítěte. **Júlia Mária Vradiak** se narodila 15. dubna 2017. Pokřtěna byla při mši svaté v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii 6. srpna 2017. Milí rodiče, Bůh ať žehná celé Vaší rodině. Ať Vám Jůlinka dělá radost a nemusíte k ní v noci často vstávat. Za celou komunitu přeje *Fr. Antonín*.

Paní **Anna Hlavatá** se dožila 90 let 13. července. Poněvadž jsem byl na dovolené téměř celý červenec, oslavili jsme její kulaté narozeniny až poslední neděli v červenci. Milá paní Anno, z celého srdce Vám přeji vše nejlepší, Boží požehnání pro Vás i celou Vaši rodinu. Hlavně také pro dceru Milenu, která Vás tak ochotně vozí do kostela. Ať ještě dlouho rozdáváte úsměv v naší krajanské rodině v Astorii. *Fr. Antonín*

5. července ve středu zemřel kolínský arcibiskup kardinál Joachim Meisner. Východoněmecký režim nekontroloval církve tak přísně jako komunistický režim v tehdejší Československu. Proto mohl biskup (a od 2. února 1983 též kardinál) Meisner poskytovat různé služby římskokatolické církvi v Československu. Ta měla vedle státem kontrolované části i utajené struktury a činnosti. Kontakt jejich představitelů se státem kontrolovaným vedením církve byl nesnadný. Joachim Meisner v Berlíně tajně světil kandidáty připravené neoficiálními studijními aktivitami a svěcení zaznamenával v západním Berlíně. Působil též jako prostředník mezi podzemní církevní strukturou a Vatikánem.

12. července Biskupské svěcení nově jmenovaných pomocných biskupů olomoucké arcidiecéze **Mons. Antonína Baslera** a **Mons. Josefa Nuzíka** má své datum. Uskuteční se v sobotu 14. října 2017 při mši svaté od 10.00 v olomoucké katedrále sv. Václava.

11. srpna Vatican Radio reported that the Vatican Press Office confirmed that the Pope ordered the Brothers of Charity in Belgium to stop allowing euthanasia in the 15 psychiatric hospitals the group operates. The order came in a letter in early August.

18. srpna Pohřební mše čínského biskupa Sie Tching-čea, který zemřel 14. srpna, se nesměli zúčastnit věřící ani desítky kněží. Zakázáno bylo též pořizovat fotografické nebo video záznamy. Biskup působil v podzemní církvi a jeho svěcení nebylo nikdy uznáno čínskou vládou.

20. srpna v neděli vyvrcholilo Celostátní setkání mládeže (CSM) v Olomouci. Šestidenní program pro mladé lidi se nesl v duchu modlitby, přednášek, workshopů, výtvarných dílem i sportu. K mladým účastníkům promluvila při různých příležitostech také většina českých a moravských biskupů.

22. srpna přijímat, chránit, podporovat a integrovat. Tyto čtyři výzvy obsahuje poselství papeže Františka ke Dni migrantů a uprchlíků, které zveřejnil Vatikán. Mezinárodní den si církev připomene 14. ledna příštího roku.

24. srpna vatikánský státní sekretář kardinál Pietro Parolin zakončil svou čtyřdenní návštěvu Ruska. V přístavním městě Soči se setkal s prezidentem Vladimírem Putinem, v Moskvě s ministrem zahraničí Sergejem Lavrovem, patriarchou pravoslavné církve Kirillem a metropolitou Hilarionem z oddělení zahraničních vztahů Moskevského patriarchátu. Mezi tématy setkání byl například mír ve světě, ekumenismus s ruskou pravoslavnou církví, ochrana pronásledovaných křesťanů nebo vztahy Ruska a Svatého stolce.

Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR se budou v USA konat na Velvyslanectví ČR ve Washingtonu a Generálních konzulátech ČR v Chicagu, Los Angeles a New Yorku ve čtvrtek 19. října a v pátek 20. října 2017, kdy hlasování začíná ve 14.00 hodin a končí ve 21. 00 hodin místního času. Veškeré informace, které se týkají nadcházejících voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, včetně podmínek zápisu nebo vyškrtnutí ze zvláštního seznamu voličů, případně vydání voličského průkazu, naleznete na webových stránkách.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci září: Ludmila Sedláčková 2. září, Marie Chvilíčková 5. září, Tomáš Brabec 7. září, Julia L. Brabec 10. září, Simona Kostka 14. září, Daniela Brabec 19. září, Václav Jelínek 20. září, Jan Tomeček, 21. září, Msgr. Václav Malý, biskup 21. září, Michal Krška 22. září, Vlasta Krupková 24. září, Marie Jelínek sr. 26. září, Nikolas Pope 26. září, Václav Jelínek jr. 28. září.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

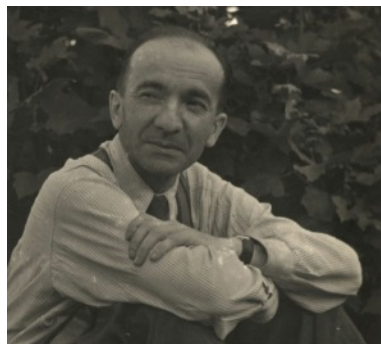
v minulém období přispěli: Pat a Ed Babor, Georgia Chamberlain, Bohumil Novotný, Božena Smrčka, Joseph A. Kocáb, Pavel Kopecký, Helen Otýpka, Emilia Kovacik, Genevieve Ruzicka, Libuše Králíček.

úmysly mší svatých v měsíci září 2017

datum	úmysl	dárce
3. září	Za + Martina Krále	Libuše Král s rodinou
6. září	Na poděkování Pánu Bohu	rodina Foltova
9. září	Za + Lubomíra T. Králíčka	Libuše Králíček
10. září	Za + Karola Krupku (4. výročí)	rodina Krupkova
11. září	Za + Věru Bořkovskou	manželé Sádlikovi
12. září	Za + Romana Urbánka	manželé Sádlikovi
13. září	Za živou a zemřelou rodinu Hanákovou	Milada Hanáková
17. září	Za + manžela Jiřího Smrčku	Božena a syn Peter Smrčka
18. září	Za + sestru Miladu Havlíkovu	rodina Krupkova
24. září	Mše svatá ve Washingtonu, D.C.	

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.slovenskykostol.com>

Jan Čep byl spisovatel, esejista a překladatel. Narodil se 31.12 1902 v rodině chalupníka a truhláře jako nejstarší z deseti sourozenců. Venkov, hluboké rodové kořeny a prožívání katolického křesťanství formovaly od počátku jeho osobnost.

Gymnázium studoval v Litovli kde maturoval v roce 1922. Tehdy vznikly i jeho první práce, které uveřejňoval v Moravskoslezských novinách. Na Filozofické fakultě UK v Praze studoval Jan Čep češtinu, angličtinu a francouzštinu. Se seminářem navštívil v roce 1923 Anglii. Reportáž z cesty vycházela postupně v Moravskoslezském deníku.

Na vysoké škole získal Jan Čep také přátele z okruhu katolických autorů kolem časopisu Rozmach. V roce 1926 přerušil studia, pobýval ve Staré říši u J. Floriana a podílel se na jeho edici Dobré dílo. Poté bydlel v Praze a v Berouně a na doporučení F. X. Šaldy se ho ujal ředitel Melantrichu Bedřich Fučík. Jan Čep zde pracoval jako lektor.

2. světovou válku prožil Jan Čep doma v Myslechovicích, studoval a psal eseje a povídky. Po válce, v roce 1947 byl členem delegace katolických intelektuálů v Římě na kongresu Pax Romana. Záhy se stal i členem Katolického výboru UNESCO. V únoru 1948 provázela anglického spisovatele Grahama Greena při jeho návštěvě v Čechách. V srpnu téhož roku pak Jan Čep opustil republiku.

V letech 1951 - 55 pobýval Jan Čep v Mnichově jako komentátor Rádía Svobodná Evropa. Jeho domovem se nakonec stala Francie, v Paříži, kde žil a kde se i oženil, vznikala další jeho díla. V roce 1965 prodělal mozkovou mrtvici, zemřel 25.1.1974 v Paříži.